

ПРЕДЪ ОДРИНЪ

I

Нощта, която иде следъ боя, е всѣкога една мжчителна и безпокойна нощъ. Още живѣе и пълни душата трепетътъ на преживѣнитѣ ужаси, предъ погледа още възставатъ и чезнатъ кървавитѣ видения на боя, още глѣхне нѣкакво далечно, смѣтно ехо на топовни гърмежи, на замиращи ура. Настъпва напрегнато и странно мълчание, каточе изпълнено съ тежкото, прекъснато дишане на безсилие и умора. Една безмълвна и тревожна пауза, въ която сякашъ се размѣнятъ невидими погледи на ненавистъ и смъртна вражда. А мракътъ, който поглѣща и скрива всичко въ тъмния си хаосъ, каточе изведнѣжъ донася и едновременно отъ всички страни приближава нѣкаква скрита, дебнеща опасностъ. Всичко сега е подозрително, таинствено и враждебно: и далечниятъ огънь, блуждаещъ като плаха свѣтулка, и самотниятъ, заглѣхналъ въ нощта викъ, слабиятъ случаенъ шумъ, неясната нѣкаква сѣнка въ мрака. Не може да се спи. Съ широкооткрити очи ние